

altsaa, at Hovedregelen kan ikke fraviges, men her er dog et af de Spørgsmaal, man kan overveje og efter min Mening ogsaa bør overveje ved en Udvalgsbehandling.

Saa har jeg en Indvending med Hensyn til Lovforslagets § 4. Der staar dèr: „Dansk Indfødsret kan ogsaa erhverves ved Naturalisation i Henhold til § 50 i Grundloven af 5. Juni 1915 med Ændringer af 10. September 1920“. Det er selvfølgelig priseligt, at man søger at gøre Lovene saa kortfattede som muligt, men jeg finder det alligevel meget forkert, at man ikke i en Indfødsretslov har selve Reglerne for, hvordan man bliver naturaliseret i Landet, og at en Mand, naar han vil sætte sig ind i et saadant Spørgsmaal og har faaet fat i Indfødsretsloven, støder paa en Henvisning til en helt anden Lov og saa maa se at skaffe sig den. Hvorfor kan man ikke lige saa godt aftrykke de faa Linier, som en saadan Paragraf indeholder? Jeg synes, det er noget, der burde findes i en Indfødsretslov, ligesom Tilfældet ogsaa er i den norske og svenske Indfødsretslov, at man dèr kan se, paa hvad Maade man kan blive naturaliseret.

§ 5 bestemmer, at en dansk Kvinde, som gifter sig med en Udlænding, bevarer sin danske Indfødsret, indtil hun flytter ud af Landet. Det er en Bestemmelse, som vakte meget store Betæneligheder i Sverige og Norge, saa vidt jeg ved, strandede Lovforslaget første Gang paa denne Bestemmelse; og det kan jo ikke nægtes, at der her er Grund til Betænelighed, fordi vi dermed skaber et dobbelt Statsborgerforhold, det, som man internationalt søger at modvirke. Som jeg nævnte før, er det, som fastslaas i den danske Lovs § 3, en international Regel, som gaar ud paa, at ved et Ægteskab erhverver Kvinden Mandens Statsborgerforhold. Der er kun en Undtagelse i Europa, og det er for Tyrkiets Vedkommende, og af Hensyn hertil har man i Balkanlandene optaget den Bestemmelse i Indfødsretsloven, at naar en Kvinde gifter sig uden at erhverve anden Statsborgerret, bevarer hun sin Indfødsret — en Bestemmelse, vi ogsaa finder i den engelske Lov. Men ellers skaber vi i de tre nordiske Lande her noget nyt, som man ikke kender i den internationale Lovgivning vedrørende Statsborgerretten. Det kan ikke nægtes, at der derved opstaar Forhold, særlig i Grænselandene, som ikke altid er lystige. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder her, det vil bedre kunne gøres under en Udvalgsbehandling. Jeg mener, Princippet maa fastholdes, thi jeg

lægger den største Vægt paa, at vi her er i Overensstemmelse med de nordiske Lande, men det udelukker jo ikke, at man kan fremhæve de Betæneligheder, der kan være ved det.

I Forbindelse med denne Paragraf staar § 8, som giver denne Bestemmelse tilbagevirkende Kraft, saaledes at ikke blot den danske Kvinde, der efter Lovens Ikrafttræden gifter sig med en Udlænding, bevarer sin danske Borgerret, men at ogsaa de danske Kvinder, der nu er gift med Udlændinge og som Følge deraf har tabt deres Statsborgerret, erhverver den paa ny, saafremt de efter Ægteskabets Indgaaelse stedsde har boet her i Riget. Det ærede Medlem Hr. Gerhard Nielsen udtalte sin Glæde over denne Bestemmelse, og jeg tror ogsaa, at den højtærede Indenrigsminister udtalte noget i den Retning. Nu maa jeg dog her gøre opmærksom paa et Forhold, som ikke er uden Betænelighed, og det er dette, at der er adskillige Indfødsretslove, der har den Bestemmelse, at naar man bliver Statsborger i et andet Land, mister man dermed den Statsborgerret, man besidder. Jeg har ikke haft Lejlighed til at undersøge dette i Enkeltheder, men jeg har siddet i to Aar i en Kommission nede i Berlin, som har arbejdet med den tyske Lov om Erhvervelse og Tab af Statsborgerret, og har derved haft Lejlighed til at sysselsætte mig en Del med den internationale Ordning af Forholdet, og jeg skulde tage meget fejl, om ikke Følgen i en hel Række Tilfælde af saadan Generhvervelse af dansk Statsborgerret i Henhold til Lovforslagets § 8 vil blive, at de paagældende Kvinder automatisk mister den Statsborgerret, de har erhvervet ved deres Giftermaal, og som dog maaske i Fremtiden kunde blive af ret stor Betydning for dem.

Den højtærede Indenrigsminister har allerede henvist til § 4 i det Lovforslag, der forelaa til Behandling i Fjor, hvilken Paragraf er bortfaldet, fordi man har faaet en ny Formulering af den i Sverige og Norge. Den nuværende norske § 4 har følgende Indhold: Den, som ved Fødselen er blevet norsk Statsborger, men har tabt sin norske Statsborgerret, generhverver den ved at tage fast Bolig i Riget. Har han tabt sin norske Statsborgerret ved at erhverve fremmed, eller har han senere erhvervet fremmed Statsborgerret, generhverver han dog ikke den norske, før han har tabt den fremmede. Det er en Bestemmelse af tilsvarende Art, der altsaa, som jeg før nævnte, er blevet udeladt af det danske Lovforslag. Jeg er ikke helt enig med den højtærede Indenrigsminister i, at dette er rigtigt, i hvert